

Svátek sv. Rodiny

Téma: tři groše

Poznámky: Odry, Veselí 2022, P. Petr Kunik

Lidové Vánoce jsou tradičně dobou pohádek. Jedna slovenská má název **O třech groších**: „*Jeden chudý člověk kopal hradní příkop. Cestou kolem se právě procházel sám král. Zastavil se a chudého člověka oslovil: ‚Řekni mi, jakou dostaneš mzdu za den takové těžké práce?‘ Chudý člověk se králi poklonil a povídá ‚Dostanu za ní tři groše.‘ Král se tomu podivil a zeptal se ho, jak můžeš z těch tří grošů na den vyjít. ‚Kdyby celé tři groše,‘ mávl chudý člověk rukou, to by se snadno žilo. Jenže já z těch tří grošů první vrátím, druhý půjčuji a jen na tom třetím sám žiji.‘*“

Král tomu ale vůbec nerozuměl. Co to může znamenat, že jeden vrátí, jeden půjčuje a z jednoho žije? Když chudý člověk viděl jeho rozpaky, osmělil se a povídá: ‚To máte tak. V mé chalupě opatruji starého a nemohoucího otce. Tomu ten první krejcar vrátím, protože to on mě vychoval. Sám ale také vychovávám syna, tomu druhý groš půjčuji, aby ho vrátil, až já zestárnu. No až na tom třetím groši sám žiji.‘“

Máme svátek Svaté Rodiny a tak není divů, že nám Boží slovo připomíná, že **to nejcennější na této zemi vyžaduje nemalé úsilí**. To **nejcennější je rodina** a to **nemalé úsilí jsou vztahy**, které se v ní žijí. Ony **tři groše** nás mohou velmi dobře **inspirovat k pochopení řádu**, který Bůh do našich rodinných vztahů vložil. **O prvním** hovoří velmi výmluvně **Sirachovec**. „**Synu, ujmí se svého otce, když zestárne.**“ Papež František v exhortaci o lásce rodině *Amoris Laetitia* říká: „*Všichni jsme děti. To nás stále přivádí ke skutečnosti, že život jsme si nedali sami. Proto jsme dostali 4. přikázání, které od dětí žádá ctít rodiče. Toto přikázání následuje hned po těch, které se týkají Boha. Láskyplné propojení generací je zárukou budoucnosti, je zárukou dalších lidských dějin.*“ (AL 188) Je to tak silné přikázání, že za jeho

plnění Bůh dokonce něco slibuje. „*Aby ti dobře bylo na zemi.*“ Dnes nadto zaznělo, že „*pokud máme soucit s otcem, započítá se nám to jako náhrada za hříchy.*“ Tedy můžeme počítat i s tím, nám bude *mnohé dopuštěno a v nás i mnoho uzdraveno.*

Druhý groš je investice do toho, který nám byl svěřen. „*Josefovi se zjevil ve snu anděl Páně a řekl: ‚Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a uteč do Egypta.‘“* Evangelium nám představuje **vzor otcovství**. Papež František v listu o sv. Josefovi říká, že jeho štěstí **spočívá v logice sebedarování**. *Nedal svému synovi jen něco, ale dal sám sebe. Každé pravé povolání, pokračuje papež, at' už je to povolání k rodičovství nebo k zasvěcenému životu, se vždy rodí ze sebedarování.* To je onen druhý groš, který by měl každý u sebe nalézt. Darovat něco ze sebe. Až pak přichází na řadu ten **třetí groš**, který živí nás. Tedy, který v nás **zrodí skutečný život**, ke kterému jsme byli určeni.

Ona pohádka pokračuje tak, že král chtěl **poučit své chamtivé rádce** a tak jim předložil **moudrost o třech groších jako hádanku**. Dostali tři dny na nalezení odpovědi. Protože **předpokládal**, že onoho chudého muže rádci **vyhledají**, dovolil mu prozradit jim odpověď **jen pod podmínkou, že mu ukážou jeho podobiznu**. Nikdo z nich nenapadlo, že podobizna krále je na mincích, o kterých mluví. Všechny tyto **tři groše**, tedy **stát se vděčnými dětmi svých rodičů**, stát se **skutečnými rodiči** těm, kteří nám byli svěřeni, a **nalezení života pro sebe**, je možná jen tehdy, když v nich nejdříve **objevíme obraz Boha**, podle kterého jsme sami **byli stvořeni**. On je vlastním vzorem našeho jednání.